

— Нѣма. Тамъ всичко е свѣтло и чисто.

— Вѣгъръ рѣбота, — помисли си пѣтелтъ, — какъ може да е хубаво, щомъ нѣма боклукъ.

Минаватъ дни. Крилото на сокола не зараства, той слабѣе, но нито поглежда кокошата храна, нито се съгласява да спи въ курника.

— Трѣбва още единъ пжтъ да видя отблизо слънцето, — мисли си той.

Една сутринъ събира последни сили и се издига. Въздухътъ трепти отъ свѣтлина. Пѣятъ птички.

— Още малко и ще го достигна, — шепне си соколътъ.

Минава презъ бѣлитѣ облачета. По-нагоре и все по-нагоре. Слънцето му се усмихва. — Ето ме, — казва соколътъ съ угасналъ погледъ. — Здравѣй! — обажда се слънцето.

Но силитѣ напущатъ сокола. Той поглежда още единъ пжтъ хубавото слънце, затваря очи и полетява надолу като хвърленъ камъкъ.

— Не бѣше съ всичкия си умъ, — казва пѣтелтъ. Какъ може да се мисли за слънцето при такъвъ хубавъ боклукъ!

Соколътъ лежи мъртавъ, но усмихнатъ. Бѣше видѣлъ още единъ пжтъ слънцето.

Богданъ Овесянинъ

СЛЪНЧО

Златенъ Слънчо на небето
рано, рано подрани.
съсь усмивка на лицето
той зашепна нѣженъ, миль:

— Азъ пристигамъ отъ далече
и ви нося чуденъ день,
всѣкому да бжде леко,
да е руменъ и засмѣнъ.

Съсь лжчи си свѣтлозлати
обикалямъ цѣлий свѣтъ,
въ бедни хижи и въ палати
нося здраве, благодатъ.

Н. Илиевъ